

59-TÌM HIỂU SÁCH GIẢNG VIÊN

Chúa Giêsu là khởi đầu của mọi sự trong sách khôn ngoan.
Ngài là kết thúc của mọi sự trong Sách Giảng Viên, là summum bonum của đời sống.
Khôn ngoan trong Châm Ngôn là lòng sùng mộ
Khôn ngoan trong Giảng Viên thận trọng và sắc sảo.
Giảng Viên là tiểu sử của linh hồn hay sách của kinh nghiệm.
Phù hoa là từ khoá. (2:11).

Bạn không cần phải ra ngoài Kinh Thánh để tìm triết lý sống. Chúa đã ban cho chúng ta hồ sơ của tất cả suy tư và tôn giáo tự nhiên của nhân loại từ trước đến nay liên quan đến ý nghĩa và mục đích của đời sống trong sách Giảng Viên. Những tranh luận trong cuốn sách, do đó, không phải là biện luận của Chúa, nhưng là tài liệu của Chúa về những tranh luận của con người. Điều này giải thích tại sao những đoạn như 1:15; 2:24; 3:3-4, 8,11,19-20; 8:15 mâu thuẫn rõ rệt với phần còn lại của Kinh Thánh.

Tác giả là Salomon, và cuốn sách là một tiểu sử đầy kịch tính về kinh nghiệm và suy niệm của ông khi ông ra ngoài sự thông hiệp với Chúa. Salomon có thể khôn ngoan, nhưng ông không sống theo sự khôn ngoan của mình. Giảng Viên bắt nguồn trong bi kịch của tội bỏ Chúa và tìm thoả mãn trong triết học và khoa học “dưới ánh mặt trời”, nghĩa là, chỉ cậy dựa trên lý đoán và suy tưởng. Hệ luận của cuốn sách là tất cả là phù vân và do đó sự phiền muộn của tâm trí thì không tránh được, Nền sứ điệp của Giảng Viên là nếu xa lià Chúa, thì đời sống sẽ toàn lo lắng và thất vọng.

Vấn đề Salomon phải đối diện là làm cách nào ông tìm được hạnh phúc và thoả mãn mà không cần đến Chúa (Gv 1:1-3). Ông tìm thoả mãn trong khoa học (1:4-11), nhưng không thấy câu trả lời. Ông tìm nó trong triết học (1:12-18), cũng vô ích; ông tìm lạc thú (2:1-11), giải trí (c.1), rượu (c.3), xây cất (c.4), tài sản (cc. 5-7), giàu sang và âm nhạc (c.8), nhưng đều trống rỗng.

Ông thử chủ nghĩa duy vật (2:12-26), thuyết định mệnh (3:1-150), và thuyết đa thần (3:1-4:16), nhưng tất cả cũng đều vô ích. Tôn giáo tự nhiên (5:1-8), giàu sang (5:9-6:12), và ngay cả luân lý (7:1-12:12) cũng chẳng có kết quả gì hết.

Kết luận nằm ở Giảng Viên 12:13 và nó là điều tốt đẹp nhất có thể đối với người sống dưới luật lệ. Thật thú vị khi thấy có chỗ cho giới trẻ trong cuộc tranh luận (11:9-12:1). Chúng ta phải bắt đầu biết Chúa ngay từ lúc còn trẻ nếu chúng ta muốn thấy đời đáng sống.

Hãy nhớ, Giảng Viên chỉ trình bày cho chúng ta cái tốt nhất mà con người có thể làm ngoài phúc âm của ân sủng Chúa ra.

Tên Giảng Viên có nghĩa là “người giảng thuyết” (preacher). Nó có tên như vậy vì nó chứa đựng những bài suy niệm và bài giảng của một người uyên bác, Salomon.

TỰ THÚ (Giảng Viên 1-7)

Một câu hỏi lớn được nêu lên là “Đời có đáng sống không?” Salomon đã thử nó hết mức. Không ai có thể làm tốt hơn hay nói rõ hơn nữa – và câu trả lời ông đưa ra không làm yên lòng cuộc đời hiện tại.

Sự khôn ngoan ư (Gv 1)! Có cái gì trên thế gian này hơn nó chẳng? Salomon tuyên bố: Tôi đã chú tâm phân biệt đâu là khôn ngoan, tri thức, đâu là điên rồ, khờ dại. Ngay cả việc này nữa tôi nhận thấy đó cũng chỉ là công dã tràng. Càng nhiều khôn ngoan, càng nhiều phiền muộn, càng thêm hiểu biết, càng thêm khổ đau (1:17-18). Điều này luôn đúng cho khôn ngoan của trần thế. Kính sợ Chúa là khởi đầu của khôn ngoan thật (TV 111:10).

Lạc thú ư (Gv 2)! Tôi tự nhủ: “Cứ đến đây, ta sẽ cho ngươi thử hưởng thú vui và nếm mùi hạnh phúc.” Thế nhưng cái đó cũng chỉ là phù vân (c.1). Đây là kết luận có chủ tâm của ông. Chúa tạo nên tất cả chúng ta để được hưởng niềm vui. Ngài ban cho chúng ta ngàn phương thế để vui thích. Nhưng đừng hy sinh hạnh phúc thật để đổi lấy lạc thú chóng qua. Hãy luôn tạo cho giờ nghỉ ngơi thành một thú tiêu khiển (Always make your recreation a recreation).

Triết lý cũng thất bại, nhà giảng thuyết nói, nên hãy thử vui chơi. Âm nhạc, khiêu vũ, rượu (đừng quá chén), chuyện tiểu lâm, đối đáp thông minh: những thứ này bây giờ đang được trau dồi. Trên TV Monday Night Football thu hút khán giả mạnh hơn là Buổi hoà nhạc. Những anh hề (clowns) bây giờ được cho vào nơi tòa án, chỗ mà trước đây chỉ dành cho những vấn đề triết lý quan trọng. Những hội trường của cung điện vang lên tiếng cười đùa và liên hoan đình đám. Tất cả những thứ này rồi cũng trở thành nhẽo vô vị đối với vua. Ông còn đi xa hơn khi nói rằng “Cười là điên rồ và vui là vô tích sự” (c.1-2). Sự vui vẻ thường được hâm mộ. Cười đúng chỗ thì gây thích thú nhưng khúc kha khúc khích suốt ngày là người đáng chán.

Kiến trúc sư (2:4) ! Bây giờ ông thực tiễn hơn. Ông tham gia những công trình quốc gia. Cầu cống, hồ tắm, cung điện và những công trình công cộng làm bận rộn tâm trí ông. Bây giờ những anh hề làm vua chau mày và những kiến trúc sư được đón vào cung điện. Nhưng hứng thú xây cất cũng sớm tàn.

Vườn tược sư (2:5-6)! Vườn nho, công viên, vườn cây ăn trái, hoa hiếm, cây nhiệt đới trở nên một thời thượng. Giêrusalem và các vùng phụ cận nở rộ giống Vườn Địa Đàng. Chẳng bao lâu giống như món đồ chơi của đứa trẻ làm nó vui một lúc rồi bị ném vào xó.

Chăn nuôi và thu thập tranh ảnh sư (2:7 và 8)! Vua thử gây giống đàn gia súc, thu thập tranh ảnh, ngay cả làm nhạc sĩ tài tử (c.8). Ca đoàn và dàn nhạc được triệu vào cung. Nhưng dầu cho “âm nhạc quyến rũ”, nó chẳng có sức tạo hạnh phúc lâu bền.

Cố gắng sống vòng đời mỗi một tùy thích (Gv 3)! (đi đâu loanh quanh cho đời mỗi một -TCS) Nhưng lần nữa “Ích gì?” Phù hoa nối tiếp phù hoa.

Thử theo phái khắc kỷ (Gv 4)! Cũng chỉ là phù vân thôi. Chỉ là dã tràng xe cát biển Đông (c.16).

Thử nghi lễ và tôn giáo (Gv 5)! Đã khấn hứa thì hãy thi hành (c.3). Cái này cũng chỉ là phù phiếm.

Tiền của sư (Gv 6)! Salomon có nó. Có kẻ được Thiên Chúa ban của cải, tài sản và vinh dự. Có ích gì không? Nhưng Thiên Chúa không cho người ấy hưởng những thứ đó, mà lại cho một người khác hưởng. đó cũng là một chuyện phù vân, một sự dữ làm tôi đau đớn (c.2). Rất nhiều người đồng ý với Salomon trong sự trống rỗng của lạc thú, nhưng họ nghĩ rằng tiền bạc là mục đích tối thượng cuộc đời. Chúa Giêsu nói với chúng ta trước hết hãy tìm kiếm nước Chúa và sự công chính rồi tất cả những cái khác sẽ được thêm cho.

Danh thơm tiếng tốt sư (Gv 7)! Tiếng tốt danh thơm thì hơn dầu quý, và ngày chết hơn ngày sinh (c.1). Chẳng có gì bền chặt trên thế gian. Người ta sớm bị lãng quên khi lià đời. Là phù vân thôi.

LỜI KHUYÊN NHỦ (Giảng Viên 8-12)

Bây giờ tới quan điểm mới. Gv 8:12 nói: Tôi biết rằng phàm ai kính sợ Thiên Chúa thì được hạnh phúc. Ý nghĩa đầy đủ của câu này ở chương cuối – Kính sợ Thiên Chúa và tuân giữ các mệnh lệnh người truyền, đó là tất cả đạo làm người (Gv 12:13).

“Nhà giảng thuyết” như được gọi, nhìn tới nhìn lui và nhìn chung quanh. Bây giờ ông nhìn lên và thấy Thiên Chúa và ông được thoả mãn.

Câu dưới ánh mặt trời (1:3) được thấy 28 lần trong cuốn sách nhỏ này. Dưới ánh mặt trời cuộc sống thì khó sống; nhưng trên mặt trời, và trong sự trên trời mà thánh Phaolô diễn tả, đó là vinh quang (Ephêsô 1).

Có người nói “ Chià khoá để mở Giảng Viên là con người thì lớn quá cho thế giới này”. Chúng ta tìm thấy trong cuốn sách này rằng chúng ta không bao giờ tìm thấy thoả mãn và hạnh phúc trong thế giới này. Hạnh phúc thật ngoài Chúa Kitô là bất khả. Chúng ta thấy sự không thoả mãn giống nhau giữa người giàu và kẻ nghèo, giữa người có học và người thất học, giữa dân chúng và vua chúa.

Giảng Viên đóng lại với lời kêu gọi giới trẻ! Đặt nền móng sớm. Giữa tuổi thanh xuân bạn hãy tưởng nhớ Đấng đã dựng nên mình. Cuốn sách này được tặng ban như là tấm bảng cảnh báo nguy hiểm giúp chúng ta tránh được một bài học cay đắng của cuộc đời như khi khát lại tìm thấy một bể chứa nước trống rỗng không một giọt nước. Đa số những người sống đời phụng sự Chúa đã chọn Ngài ngay từ thuở họ còn ấu thơ.

TÌM HIỂU SÁCH DIỄM CA

Sách Diễm ca được gọi là bài tình ca của Kitô hữu. Từ khóa của Diễm Ca là 6:3.

Đây là bài tình ca trong hôn nhân bằng ngôn ngữ và biểu tượng Đông phương. Các nhân vật là Salomon và nữ tỳ Xula và con gái của Giêrusalem. Ý tưởng về tình yêu phụ phụ dẫn đến tình yêu giữa Đức Chúa và dân Ngài. Chủ đề này được gặp thấy trong rất nhiều đoạn Kinh Thánh. Hơn nữa, Salomon như là một tình nhân là một mô hình của Đức Kitô. Hãy đọc Ephêsô 5. Tình yêu riêng tư dành cho Đức Kitô là nhu cầu thiết yếu nhất của giáo hội hôm nay. Hiểu biết tội lỗi được thứ tha và công cuộc cứu độ của Đức Kitô mang chúng ta đến với Ngài.